

Soós Amália
HÁLÓSZOBA

Minden sarkában
ott ül a kétségbeesés,
hogy csak a fájdalmas
csend töri meg a lebegő idillt,
a nemlenni karnyújtásnyira
lévő közelségét.
Az ágyon összegyűrt,
egymásra halmozott,
hetekig tornyosuló ruhadarabok,
trikók, zoknik, nadrágok,
ingek és alsóneműk,
válogatás nélkül,
tisztá és használt ruhák,
szortírozásra várva,
akár a mosodában.
A másik felén még aludni lehet,
ennyi elég is annak,
aki úgy megy lefeküdni,
hogy talán utoljára...
Az ágy alatt porosodó cipők,
évekig nem használt
csizmák, sztilettók, szandálok,
balerin, erdőjáró bakancs,
szemben a rendezetlen szekrény,
amiből csordogál az egykori elegancia,
szövetszoknyák, kasmírszvetterek,
csipkeblúzok, bársonyblézerek,
könnyű selyemruhák pántjai,
fiókok mélyén gyöngy-
és ezüstékszerek,
tűzzománc nyakék,
vintage Yves Saint Laurent,

napszemüvegek,
Givenchy, Marc Jacobs,
karórák, Cerrutti, Akribos,
s az ablakon beszüremkedő
vörösessárga fény,
amitől minden olyan,
mint egy szürreális divatfilm
utolsó részlete.

VÁROSKÉP EGY EMELETI ERKÉLYRŐL

Innen fentről jól látható
a város eklektizmusa,
szemcsésen csurgó
ősi fény lengi be
a régi és újabb negyedeket,
a bádomezüst, a szuroktetők
hordozzák még a nyolcvanas
évek hangulatát.
Ez a lakás is akkor épült,
eredetileg nem is
terveztek ide lépcsőházat,
két felépült lépcsőház
közötti üres tér volt csak,
de a térrel is gazdálkodni kellett,
kitöltötték hát egy harmadikkal.
Körös-körül a dombokon
most az egymás után épülő
emeletes villák magasodnak,
mint erdőben eső után gomba,
a terjeszkedésnek otthont adó
új tömbházak ablakain
fanyarul megcsillan a fény,
kiárúsított boldogság ígérete,

nyolcvan-százezer euró legyen?
A folyópart sem látszik már
az erkélyről teljes köntösében,
de az még üde, zöld,
mélyen a víz fölé hajló fái
kacsákat, vércséket,
sirályokat rejtegetnek,
az új stadion elfedi
a templomok látványát,
ilyenkor gyakorta dübörög
koncertek zajától,
így mérhető a város pulzusa.
Naponta változik a látvány,
a nyolcvanas években
még alig volt autó,
most órákig ülnek néha
a forgalmi dugóban,
ilyen a haladás menete.
A haladás akkor
ideológiai kulcsszó volt,
ma is, csak másképpen az,
a város lakossága
csaknem kétszeresére nőtt,
s valaki meghalt közben
a kilencediken.

A TÁBORNOK OTTHONA

Mint kinek már minden mindegy,
hisz' már csak magában beszél.
Mint ki nem vasal több inget,
s már zakót, cipőt se kefél.

Mint ki nem rágódik rajta,
a Vagy-Vagy ugyan mit jelent.

Élete elhagyott rajtja
nem ismer jövőt, csak jelent.

Mint ki tudja mind, mit nem tud,
önismereti demagóg,
érti, mosolyra ma nem fut,
a világba csak belelóg.

A hátralevő kis időre –
mondja, mintha kardba dőlne.

LÁT

Ideges keresgélés után
sikerült egy maszkot
a táskából kiásnom,
éppen beültünk a taxiba,
bemondtam a címet,
aztán rágógumit vettem elő,
azonnal fullasztó köhögés
tört rám, fenébe,
ne épp a taxiban
viseld ki magad...

*Olyan törekenynek látlak,
félek, ha hozzád érek,
összetörsz.*

Talán megint a kezemre
néztél, nem tudom.
Igazad van, azt hiszem,
válaszoltam.

Hát van egy ember, aki végre lát?
Olyannak lát, amilyen vagyok.
Nem akar tőlem semmit,

nem oszt ki feladatot,
nem próbál semmilyen
belátásra bírni,
nem kéri számon
a gyengeségemet,
nem teszi szóvá
mulasztásaimat,
nem mondja, hogy
az unalomtól,
nem mondja, hogy
nem valóságos,
csak néz és látja, ilyen vagyok.
Csak hazavinni akar most,
pedig várja a férje,
mehetne vele is.

Otthon vörösbort veszek elő,
rosé nincs, sajnálom,
jó lesz, persze, jó lesz.
De már sok is,
ne igyál többet akkor,
egyébként is arról volt szó,
hogy a vállamon.
Várj, odajövök.
Annyi sok éve már, hogy.
Jane Doe vagyok.
Nem látott senki.

Összetörök.

DA CAPO AL FINE

- DALSZÖVEG -

Az idő, e szűkülő tölcser,
az idő, e gyűrűző ránc,
az év, amit éppen betöltél,
a napok, e gyorsuló tánc,

az idő, mely mosolygott néha,
az élet, mely magába zárt,
az idő, e szélhámos, léha,
az idő, mely időre várt,

az idő, e zsidbadó végtag,
e szakadó, fércelt fonal,
e kellelten toldalékrag,
egyszeri volt startvonal,

az idő, mely testedbe ásott,
az idő, mely fejedbe szállt,
az idő, e rongyos, e váslott,
e lámpa, mely túl gyorsan vált,

az idő, e Tarkovszkij-film,
e szürke, e ködös határ,
s a percek, mint kifogyó filc,
egy utas, ki magára vár,

az idő, mely összegyűrt lassan,
kibontott, teregetett,
az idő, e táguló katlan,
mint kötést, most befejezett.

EGY CSÜTÖRTÖK

Ezek az állomások,
mint megannyi purgatórium.
Várakozás a naplementében,
a vágányok melletti kavicspad
olajfoltos csillogása,
az elvétve növényfüvek,
a cigarettacsikkek, a szemét.
Az elkerülhetetlen lélekoratórium.
A síneken megvillanó
utolsó napsugár.
Hogy újra elsodor,
visszasodor az ár.
Az érzés, hogy otthonról haza,
otthontalanul.
Hogy itt maradnak,
magukra hagyottan,
ki tudja, meddig még,
a gyökereid.
Hogy ami máshol vár,
amit választottál,
ugyanolyan bizonytalan.
Hogy ez sem vagy és az sem,
akkor hát ki vagy?
S mi lesz, ha a vonat egyszer
egy állomást kihagy?